

פרשת מטות-מסעי תש"פ

משפט זה שבו פתח הרב קובלסקי את השיחה, כבר הצליח להשרות במידה מסוימת אווירה של פיוס ולהמאיס את המחלוקת בעיניהם.

אז ניגש אל אחד מהם ושאל: "עד כמה מוכן אתה לסגת מדרישותיך למען השלום?". ניגש אל השני ושאל: "כמה כסף אתה מוכן להוסיף למען השלום?". את הפרש הסכום שנותר שילם הרב קובלסקי מכיסו הפרטי, ובלבד שהשלום ישוב לשרור בבנין.

* * *

מסופר על יהודי שנכנס פעם למעונו של קדוש ישראל מרן ה'סטייפלר' זצ"ל, ושאלתו בפיו. הציעו לו שידוך עבור בתו, בחור מצוין וידען גדול בהרבה מחלקי התורה, שניבאו לו גדולות ונצורות, וכעת נודע לו כי הסטייפלר מכיר את המוצע באופן אישי, ובא לשאול אם אכן כדאי לו לגשת להצעה המדוברת?.

הסטייפלר הגיב בתנועה ששידרה כי הוא אינו מרוצה מהשידוך. האברך ביקש לשמוע את הסיבה בגללה הסטייפלר הגיב כך, ושאל בעדינות: "מדוע הרב לא 'דוחף' אותי לגשת לשידוך?".

השיבו הסטייפלר בחריפות: "צריך לדעת כי האשה היא לא 'סטנדר' שמנענעים אותה לאיזה כיוון שרוצים ובאיזה זמן שחפצים... אשה היא גם כן 'אדם'. היא בעלת רגשות אנושיים ויש לכבד אותה כנאות, להתחשב בה ולסייע לה בכל מיני מצבים שונים. לכן לא די בכך שהבחור מוכתר במעלות התורה, בשביל לחיות עם בת זוג הוא מוכרח גם להיות בעל מידות טובות!..."

* * *

העסקן הנודע, הרה"ג רבי שלמה לורינץ זצ"ל, מספר בספר זכרונותיו, כי פעם אמר לו מרן ראש הישיבה הגרא"מ שך זצ"ל, כי גדול בתורה מוכרח להיות בעל מידות טובות.

התפלא רבי שלמה ושאל: "איני יורד לעומק הדברים. אני דוקא סבור שבשביל לגדול בתורה צריך האדם להיות בעל יכולת התמדה ושקידה, בעל כשרון, קליטה מהירה והבנה מעמיקה. מידות טובות זה אמנם דבר טוב, יפה ומועיל,

**נְקָם נִקְבֵּית בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֵת הַבְּוֹדֵינֵינוּ
אֲזוּר תֵּאָסֵף אֶל עַמּוּיָהּ (לא, ב)**

רבי יהודה אומר: אילו היה רוצה משה לחיות כמה שנים היה חי, שאמר לו הקב"ה "נקום ואחר תאסף" - תלה הכתוב מיתתו במדין. אלא להודיעך שבחו של משה, אמר: "בשביל שאחיה יעכב נקמת ישראל!"; מיד - 'וידבר משה אל העם לאמר החלצו מאתכם אנשים לצבא' (במד"ר פכ"ב)

משה רבינו מלמד אותנו בזה, שמנהיג בישראל אמור לשים את טובת הכלל לפני טובתו האישית - עד כדי מסירות נפש. ישנן אין ספור דוגמאות מאלפות, של מידות טובות ונאצלות שראינו ושמענו אצל גדולי התורה, אשר למרות היותם גבוהים ומרוממים מחשבונות בני אדם, ושקיעותם המוחלטת בתורה היתה לשם דבר, הרבו מחשבות ותחבולות להעניק מהונם וכוחם להיטיב עם זולתם ולהנעים את השהות סביבתם ובמחיצתם. כל ימיהם שקדו על תקנת נפשם, על שיפור מעשיהם ותיקון אורח חייהם, ובכל הליכותיהם הקרינו דרך ארץ, נועם, עדינות, זוך וטוהר.

* * *

מידה מופלאה להשכין אהבה בין בני אדם ולהרבות שלום בעולם, היתה מצויה אצל הגאון החסיד רבי שמואל צבי קובלסקי זצ"ל, רב בית המדרש 'סוכטשוב' בבני-ברק. סיפר הגאון רבי אליעזר טורק שליט"א: "זכרני שפעם הלכתי עימו ברחובות בני ברק, ולפתע נשמעו קולות רמים מאחד הבניינים הסמוכים. משהתקרבו לבנין הבנו מיד במה מדובר; היה זה ויכוח שפרץ בין שני שכנים על כותל מסויים שבנו ביניהם, והנידון היה על מי מוטל לשלם את הוצאתו, כל אחד מהם הטיל את התשלום על השני.

הרב קובלסקי לא הסכים להתעלם מהמריבה ולהמשיך בדרכנו. הוא ניגש אל הניצים ושאל: "באיזה סכום מדובר?", והשניים נקבו בסכום המדוייק. הוא פנה לשניהם ואמר בחיוך לבבי ומרגיע: "תראו רבותי! להתחיל לריב ולהתקוטט כולם יכולים, לא זקוקים בשביל זה לאומנות מיוחדת. החכמה היא איך לסיים את הריב!..."

כבודן במקומן מונח, אבל מדוע הן הכרחיות בשביל לגדול בתורה?"

הרב שך השיבו, כי כעת בשל חולשתו אינו זוכר היכן לחפש את מקור הדברים בחז"ל, אך בהחלט הוא יכול לסמוך עליו שיש לזה מקור, והפנה את השאלה לכיוונו של רבי שלמה: "אדרבה, תאמר לי אתה שם של אחד מגדולי התורה שהינך מכיר ואינו בעל מידות..."

משהחל להרהר בדבר, הפסיקו הרב שך, והורה לו בצורה נחרצת: "חבל לך לחשוב, כי אתה פשוט לא תמצא! ברור אצלי הדבר כי מי שאינו בעל מידות לעולם לא יגיע להיות גדול בתורה". חד וחלק!

* * *

אחד המתפללים הקבועים בבית מרן ה'חזון-איש' צ"ל סיפר, כי פעם היה בביתו של ה'חזון איש' בשעה שהתעתד לצאת מהבית להשתתף בברית מילה לבן אחד ממקורביו. ה'חזון איש' עטה כבר את מעילו וכובעו ועמד בדלת, ולפתע הופיעו מספר אנשים שבאו להשיח את מועקתם באוזני ה'חזון איש'.

כאשר הבחין בהם ה'חזון איש', מבלי אומר ודברים שב מיד לחדרו, ובסבלנות נדירה השמורה עימו, שוחח עימם במשך קרוב לחצי שעה על כל היבטי הבעיה שהציגו, כאילו לא אמורה להתקיים כעת ברית מילה, בהענקת תחושה כאילו כל הזמן שלפניו מוקדש כעת אך ורק להם ולבעייתם הסבוכה...

כשיצאו מהחדר, קם ה'חזון איש' ויצא מהבית לכיוון הרכב הממתין לו בחוץ. אך מיד עם כניסתו לרכב, ראה כי הנהג כבר התניע את מכוניתו, והיה ניכר לפי תנועותיו כי כעת עם כניסתו של הרב לרכב הוא מתכנן לפתוח בדהירה לאחר האיחור המוגזם. אך ה'חזון איש' הורה לו: "סע באיטיות!"

כשהתרחקו מהמקום, הסביר לנהג מדוע הורה לו לנסוע לאט למרות שהשעה היתה מאוחרת: "כשיצאנו מהבית האנשים הללו היו עדיין בקרבת מקום, ואילו הייתה פותח את הנסיעה במהירות, היתה עוברת בהם מחשבה שמא הם עכבו אותי, או שמא לא היה לי באמת כוח עבורם. הראיה שברגע שיצאו ממני 'ברחתי'... מאנשים שבורי לב לא בורחים..."

זהו אפס קצהו של רגישות נפלאה לזולת שהיתה למרן ה'חזון איש'.

* * *

הרב הגאון רבי אברהם רזנברג שליט"א - בנו של ראש ישיבת 'סלבודקה' הגאון רבי ברוך רזנברג צ"ל - מספר: בערוב ימיו של אבי מורי, כשגילו נשק לגיל גבורות, הוא הוזמן פעם לחתונת תלמיד. הוא ירד מביתו ברחוב שפת

אמת בבני-ברק, ונכנס למכוניתו של אחד התלמידים, שנועד במיוחד כדי להביאו לשמחה.

אולם עם כניסתו למכונית נזכר כי שכח דבר מה בבית, בבקשת מחילה מראש שאל רבי ברוך את התלמיד אם יאות להמתין לו דקות אחדות, כי נזכר כעת ששכח דבר חשוב בבית ועליו לשוב לעלות ולהביאו.

הנהג ניסה להציע את עצמו לעלות במקומו, אך נתקל בסירוב עיקש: "רק אני יכול לעשות זאת" - נימק הרב.

רבי ברוך יצא מהמכונית, טיפס את גרמי המדרגות עד לביתו בקומה השלישית, וחזר כשהוא מאומץ, נושם ונושף בכבידות.

התלמיד המסוקרן הפציר ודחק ברבי ברוך לגלות לו מה הדבר הכה חשוב בשבילו טרח לעלות הביתה שוב, ורבי ברוך נאלץ לגלות לו את הסיבה המאלפת והצריכה תלמוד: "הן היום בדורנו השתנה קצת הענין של שמחת חתן וכלה. היום נהוג בכל חתונה להזמין צלם שינציח את האירוע. סבור אני שגם זה חלק משמחת חתן וכלה, כי הרי לאחר החתונה מעיינים בתמונות וזה מחזיר את הרואים אל אותם רגעים שמחים בחתונה, וגורם להם הנאה מיוחדת. אולם בזמן האחרון גיליתי כי הצלם מנציח גם את רגעי כתיבת הכתובה וסידור הקידושין, ולא רק את החתן הכלה והשושבינין, אלא אף את הרב המסדר קידושין. אלא שדא עקא העט המונח בכיסי איתו הייתי משתמש לכתיבת הכתובה בחתונת תלמידים היה עט פשוט מידי... לכן הלכתי באחד הימים לקנות עט יפה ומכובד יותר, עט המצופה בצבע זהב, שישמש אותי במיוחד עבור אירועים שכאלה. תמיד שאני מוזמן לסדר קידושין אני משתדל לקחת איתי את העט הזה, כדי שלחתן ולכלה תהיה הרגשה טובה יותר, מכך שהתמונות יצאו יותר יפות, והרי אם באפשרותי לעשות זאת בנקל למה לא לעשות זאת!?"

"קודם, כאשר נכנסתי למונית", הטעים רבי ברוך, "נזכרתי כי שכחתי את העט בבית, ופשוט עליתי לקחתו".

הוסיף הבן רבי אברהם: "הרי מי שהכיר את אבא צ"ל, יודע שכל הוויתו היתה תורה. שקיעותו העצומה בתורה היתה לשם דבר, הן בהיותו אחד האריות שבכולל 'חזון איש', והן בשמשו בקודש כראש ישיבת סלבודקה. מפליא היה לראות איך שעות ארוכות הוא לא היה זז ממקומו, בעודו עמל ויגע בתורה בצורה מדהימה. כמה קשה להאמין עליו ששם לב לפרט מזערי כזה ושייחס לו בכלל חשיבות. אין זה אלא מפני שעם כל הגדלות התורנית שלו, ליבו היה מלא וגדוש ברצון עז להיטיב לבריות".

בינו נא זאת! ראש ישיבה למעלה מגיל שמונים, שזכה במשך שנות דור להעמיד אלפי תלמידים, ולא היו לו בעולמו אלא ד' אמות של תורה והלכה, טרח בגילו המבוגר לטפס מספר קומות בטרחה מרובה, בשביל מה? כדי שהתמונה

של הזוג תצא מעט יותר מוצלחת... לא נתפס! כמה רגישות, כמה טוב עין, כמה רוחב לב מונח בהנהגה מופלאה שכזאת! [מתוך 'אוצרותיהם אמלא']

וַיִּכְתֹּב מִשֵּׁה אֶת מוֹצְאֵיהֶם לְבַסְעֵיהֶם עַל פִּי ה' (לג, ב)

לא לחינם אמר 'ויכתוב משה את מוצאיהם למסעיהם על פי ה', אלא להורות כי פי ה' ורוחו הולכת עימנו באלו הגליות והמסעות כמו שהיה עם אבותינו בצאתם ממצרים. וזה חיותנו וקיומנו ועל פיו אנו חיים, ו'לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי ה' (צרוח המור)

למרות שהאמונה בהשגחה פרטית היא מיסודות היהדות ועליה אנו מחונכים כבר מקטנות, בכל זאת מרגש לחוש כל פעם מחדש את יד ה' המנהיגה אותנו בחיי היום יום.

* * *

ר' משה נ. מאנטוורפן, נהג להתעדכן בדבר מכירות פומביות שנעשות מדי פעם על ידי כונסי נכסים ולהשיג על ידן 'מציאות'. פעם אחת שמע שעומדים לערוך מכירה פומבית על פריטים של מפעל גדול לדגים קפואים שפשט את הרגל. ר' משה חיפש באותו זמן שולחן משרדי, ובא לבדוק אם ימצא במפעל משהו מתאים.

סדר הדברים במכירות מעין אלו הוא באופן זה: ראשית, האחראים על המכירה ממספרים כל פריט מתכולת המפעל, ויום לפני המכירה מתקיימים בשטח המפעל סיורים של כל הקונים הפוטנציאליים. בשלב זה כל אחד מציין לעצמו את המספרים של הפריטים בהם הוא חפץ, ולמחרת מתקיימת המכירה ע"י מכרז פומבי באולם גדול, בהשתתפות כל הקונים.

ר' משה סייר במפעל, הגיע למקום ששימש כמשרד, ראה את השולחן כי טוב והחליט לקנות אותו. המשרד היה צמוד לאולם הקפאה עצום בגודלו, ועל כן אולם ההקפאה היה ממוספר במספר 90 והשולחן הסמוך לו במספר 91. ר' משה רשם אצלו את המספר 91 ותכנן שלמחרת, כאשר יגיעו למספר זה בעת המכירה הוא ירים את אצבעו ויכריז את המחיר שהוא מעוניין לתת עבור השולחן.

למחרת הגיע מיודענו באיחור למכירה הפומבית, כשהיא כבר באמצעה, כאשר נפשו פזורה עליו מעט. עם היכנסו שאל את הגוי שעמד בכניסה: "איפה אוחדים?".

מסיבה כלשהיא הלה הבין שהוא שואל מהו הפריט הבא בתור, והשיבו: "91". מיד הרים ר' משה את ידו ואמר שהוא מעוניין לשלם אלף פרנק בלגי [שווי של כ-100 ₪].

שאל אותו המכריז: "אתה בטוח?".

השיב ר' משה: "בוודאי!".

איש לא הוסיף על המחיר, וכך זכה בפריט לקול מחיאות כפיים סוערות של מאות הנוכחים באולם. בעוד הוא שמח שעלה בידו לקנות שולחן באלף פרנק בלבד, מחיאות הכפיים עוררו את חשדו, הרי קנה בסך הכל שולחן כתיבה...

עד מהרה התאמת חשדו ... הוא שומע כי הכל מברכים אותו על זכייתו ב...אולם ההקפאה הענק... אכן, אלף פרנק לאולם הקפאה אמנם הם שום דבר לעומת שוויו העצום של האולם, מדובר באולם ענק מימדים של כ-2000 מטר רבוע!, אבל מאידך גיסא - מה לו ולצרה זאת? מה הוא יעשה עם אולם קירור?. ובפרט שעל פי החוק הבלגי, מי שקונה פריט במכירה פומבית מחויב לפנותו תוך 48 שעות, ואין אפשרות להתחרט!.

יודעי דבר כבר אמרו לו שפינוי האולם יעלה לו כ-200,000 או כ-300,000 פרנק! מה עושים? ר' משה טמן את ראשו בין כפות ידיו כאומר: 'כאשר אבדתי אבדתי', מבלי לדעת מהיכן ישיג סכום אדיר זה ומה יעשה עמו אחרי שהאולם יפורק ויפונה ממקומו, הרי כמעט לא שייך למצוא קונים לכזה אולם הקפאה. לידו יושב לו ידידו שבא איתו ולוחש לו פעמים מספר: "חבל ר' משה, חבל ר' משה, צריך להיות יותר שקולים ומתונים".

הרכין ר' משה ראשו על השולחן בתנוחה של יאוש. הוא בא לחסוך כמה פרוטות ועומד להפסיד סכום של ממש, מה עוד שהוא גרם זאת לעצמו ברשלנותו.

המכירה הסתיימה, הנוכחים התחילו להתפזר, והנה גוי ענק רטוב מכף רגל ועד ראש נכנס במרוצה למתחם מתנשף כולו. הוא מצטער מאוד לשמוע שהמכירה הסתיימה ושואל: "מי זה שזכה באולם הקירור?". הוא נסע 5 שעות במיוחד מהולנד למכירה זו כדי לקנות את האולם...

הנוכחים מצביעים על ר' משה, והגוי ניגש אליו והצעה בפיו: "האם תסכים למכור לי את האולם? למה אתה צריך אותו!?".

בסייעתא דשמיא פלט לו ר' משה: "במיליון פרנק אמכור לך את האולם...".

הגוי הסכים, העסקה מתבצעת לשביעות רצון שני הצדדים, כשר' משה עדיין ממשש את עצמו כדי להיות בטוח שהוא אינו חולם. ברגע אחד ראה איך הקב"ה משפיל גאים ומגביה שפלים... רק לפני רגע נכנס לחוב של מאות אלפי פרנק, והנה הוא יוצא עם רווח של 999 אלף פרנק [רווח קרוב ל-100,000 ₪]... הגוי היה מרוצה עד מאוד, ואומר לר' משה: "דע לך שאם היית דורש עבור האולם שני מיליון פרנק גם כן הייתי משלם לך".

- "בסדר". עצר לו והוא ירד.

ירד מהמונית, הסתכל לכל הכיוונים, איזה בני ברק? מה בני ברק? טעות, זו לא בני ברק! [כנראה ירד בצומת מסובים]. מה הוא עושה כעת? עמד והרהר עם עצמו מה לעשות. לא חלפו שתי דקות ועובר סנדר, שיצא מבאר יעקב, ובתוך הרכב היה הרב דרבקין מבני ברק. הוא קרא לו מתוך הרכב: "בנדיקט, מה אתה עושה פה באמצע הכביש?". הבחור השיב: "ירדתי כי חשבתי שכאן בני ברק, ובסוף אין בני ברק, אין שום דבר...".

- "עלה, עלה על הסנדר, אנחנו הרי נוסעים לבני ברק". הביאו אותו עד הבית ברחוב סוקולוב בבני ברק. ממש השגחה מיוחדת שירד שם, ובדיוק סנדר של תלמידים ורבנים משיבת 'באר יעקב' חלף לידו והבחינו בו...

הוא רק נכנס הביתה... בהלה והתרועעות, רצים, באים. מה קרה? אמא הכינה מיני סלטים ומאכלים. תוך כדי הכנה הכניסה לפיה זית כדי לטעום, הגרעין נדחק במקום לא טוב בגרון, ורצים בבהלה: "אמא לא יכולה לנשום, כמעט נחנקת...". רץ מהר במדרגות, נכנס הביתה. הוא היחיד מכל הסובבים שידע את המלאכה. עשה את הטיפול הנכון, והוציא את הגרעין. ממש 'הצלת נפשות'... ממש 'מופת' מרבי חיים אהרן... הרי הוא זירז אותנו שלא ימתין למעריב – "עכשיו תיסע". וכל הדרך התנהלה בהשגחה מיוחדת עד שנכנס בדיוק כאשר הגרעין נתקע בגרון...

כאשר שב לירושלים, אמר לראש הישיבה: "שהרב יגיד לי, מהיכן ידע שאני חייב לנסוע ולהציל את אמא שלי. מדוע הרב אמר לנסוע מהר ולא להמתין. וכן מדוע הרב חזר בו מדעתו הראשונה שאיני צריך לנסוע?". וכמובן תיאר לו את כל פרטי המעשה, כיצד הגיע ברגע הנכון, חלילה אם לא היה שם - - -

אמר לו רבי חיים אהרן - ורק מי שהכיר את הקדוש ר' חיים אהרן מבין שזה מאוד מתאים לו מה שאמר על עצמו - וכה אמר לו ראש הישיבה: "כל החיים שלי, בעת שאני מתפלל - לא נכנסות לי באמצע שמונה עשרה מחשבות זרות, אף פעם. והנה במנחה זו, אחרי שבאת לבקש ממני רשות, בעת שאמרתי 'ברך עלינו', השם 'בנדיקט' עלה במחשבותי. המשכתי הלאה: 'בנדיקט', 'בנדיקט'. עוד פעם 'בנדיקט'... אמרתי לעצמי: טוב, אחשוב היטב על המקרה בעת 'סדר מוסר' ואתבונן מה המשמעות של הדבר שהרהרתי באמצע שמונה עשרה, כי בחיים לא קרה לי כדבר הזה, איך נכנס 'בנדיקט' ב'ברך עלינו?'. והנה הגיע סדר מוסר, עושים 'חשבון הנפש'. התחלתי לחשוב, איזה חטא עשיתי שכזאת מנחה היתה לי? ערכתי חשבון נפש, ונוכחתי שאין שום דבר. כלום. אז אם כן מדוע באמת נכנס 'בנדיקט' בראש? צריך לומר שהחלטה להורות לבנדיקט להישאר, אינה טובה ואינה נכונה. לכן מיד מיהרתי להגיד לך, תיסע".

[מתוך 'יחי ראובן']

"ותדע לך שאם היית מציע לי שאני אשלם לך 500,000 פרנק כדי שתסכים לקחת ממני את האולם ולפנות אותו, היית מקבל..."; ענה לו ר' משה בחזרה. [מתוך 'השגחה פרטית']

* * *

סיפר הגה"צ רבי ראובן קרלנשטיין זצ"ל: "אני הקטן למדתי שנה אחת, בשנת תשכ"ד, בישיבה למצוינים' [זה השם של הישיבה] בירושלים. ראש הישיבה היה הגאון הקדוש רבי חיים אהרן טורצין זי"ע, יד ימינו של הרב מבריסק, לא משה ידו מתוך ידו. הישיבה היתה כעין הכנה לישיבה של רבי ישע בער סולוביצי'ק, בנו של הרב מבריסק. שם בישיבה למד איתנו אחד האחים למשפחת בנדיקט המפוארת, כמדומה ששמו היה 'לייזר' - אליעזר בנדיקט. אם המשפחה ובניה התגוררו ברחוב סוקולוב בבני ברק.

אחותו של אליעזר התחתנה, והוא נסע לחתונה. אחר כך, אמו עשתה 'שבע ברכות' והוא רצה להשתתף, כי ידע שבואו ישמח אותה. ואז, לא כהיום, היו שואלים רשות מראש הישיבה האם לנסוע. לא נסעו סתם ככה. בצהרים לפני תפילת מנחה הוא נגש לרבי חיים אהרן, ואמר כי הוא רוצה לנסוע לבני ברק לשמחת שבע הברכות: "אמא עבדה והכינה, ואני יודע כי היא רוצה שאבוא".

התשובה היתה: "איך צריך לנסוע. מספיק שהשתתפת בחתונה". אם ראש הישיבה לא מאשר, לא נוסעים.

לפני מעריב למדו מוסר, חצי שעה או ארבעים דקות. לפתע ר' חיים אהרן קם ממקומו נגש אליו, ואמר לו: "בנדיקט, סע". בסיידר. לאחר כמה רגעים הוא הבחין שאינו קם לנסוע. רבי חיים אהרן קם שוב ממקומו, הלך אליו ושאל: "מדוע אינך נוסע?".

"רצוני קודם הנסיעה להתפלל מעריב, כי אינני יודע אם יהיה לי מנין בבני ברק [בימים ההם]".

- "לא, לא. עכשיו תיסע!".

נו, ראש הישיבה אומר לנסוע, נוסעים... מובן לכם שאז לא היה קו 400, לא 402 ולא 403... היה אוטובוס לתל אביב, אוטובוסים שנסחבים, טרנטע'ס - נסיעה לא קלה. וגם היו מוניות שעברו יותר קרוב לישיבה. כל חברת נסיעה עם המסלול שלה.

לייזר בנדיקט מיד יצא לעבר רחוב יפו, שם היתה תחנה של מוניות שירות. נכנס למונית הראשונה שעמדה בתור ויצא לדרך. הנסיעה היתה לתל אביב ומשם לבני ברק באוטובוס נוסף, אבל לקראת סוף הדרך הבחור שם לב שהנה הם חולפים לא הרחק מבני ברק. בקש מהנהג שיעצור לו.

- "למה אתה רוצה לעצור?"

- "כי בעקרון אני צריך לבני ברק, והנה כאן מעבר לכביש זה בני ברק, מדוע להיטלטל עד תל אביב?".